

„Va fi vreun rău într-o cetate și să nu-l fi făcut DOMNUL?”

Hermann Hallmann s-a îndreptat bucuros spre colegul și prietenul său, Herbert Kraus.

„Imaginează-ți, am un loc de muncă nou, pe Rin, în apropiere de Köln. Acolo se construiește un pod nou. Sper că la montaj voi câștiga o sumușoară frumoasă de bani și apoi să pot să mă căsătoresc. Băiete, imaginează-ți, un cămin propriu, cu Lotte a mea, va fi minunat!”

Kraus l-a privit prietenos, cu ochii lui de un albastru deschis.

„Mă bucur împreună cu tine, Hermann. Dar nu uita să-I mulțumești înainte de toate lui Dumnezeu, pentru că orice binecuvântare vine de la El!”

„Ah, tu cu Dumnezeul tău! Cine mai vorbește astăzi așa de retrograd? Orice om care gândește rațional râde de prostia de a crede într-un Dumnezeu personal. Eu, în orice caz, n-am nicio simpatie pentru un Dumnezeu care nu vrea decât să-i înrobească pe oameni cu teama de pedepsele iadului. Mintea mea, pur și simplu, nu face față la aceasta. Numește-l un destin binevoitor faptul că am primit postul. N-am nimic împotrivă. În rest, îmi cunoști părerea. Totul se desfășoară după legi naturale fixe și a le aduce pe acestea în legătură cu un Dumnezeu personal, care trebuie să Se intereseze El Însuși de lucrurile cele mai mărunte, este o absurditate. O asemenea credință datează încă din acele vremuri, în care oamenii nu aveau nicio idee despre formarea lumii și evenimentele de importanță mondială.”

Hermann vorbea cu ardoare, cu ochii sticlind. Herbert îl privea liniștit.

„Și oare stăpânește într-adevăr claritate și unitate peste aceste lucruri în lumea științifică? Știu că un astronom renumit a spus: «Nu știm nimic în comparație cu ce vrem să știm». Și un altul: «Lumea credinței este infinit mai mare decât cea a rațiunii». Cei care lasă numai rațiunea să vorbească încă mai stau în fața enigmelor de nedezlegat. Tocmai ieri am citit o poezie de Heine, care m-a captivat. Acolo, un tânăr care vrea să pătrundă sensul adânc al vieții, întrebarea despre „de unde și încotro” al omului, caută zadarnic în natură. Rezultatul este: «Un nebun așteaptă răspuns!» Dar același poet se pare că a recunoscut pe patul morții: «M-am întors la Dumnezeu ca fiul pierdut, după ce am păzit porcii așa de mult timp în lumea aceasta. M-a cuprins dorul ceresc de acasă.» Iată, aici enigmele au fost dezlegate. El simțise și experimentase ceva care ție încă îți lipsește, dragă prietene.”

Hermann n-a răspuns nimic, ci privea stânjenit înaintea sa. Altminteri, el iubea asemenea discuții cu prietenul său, deoarece amândoi aveau interese care depășeau cotidianul. După o pauză, Herbert a continuat cu ardoare:

„Nu te-a surprins niciodată că tocmai cercetători vestiți ai științelor naturii au fost adesea creștini credincioși, în timp ce pseudo-oamenii de știință sunt în mod obișnuit atei? Cine are o cunoaștere adevărată, acela recunoaște și cât de mic este domeniul cercetat. Suficient de des, presupunerile aparent cele mai bine fundamentate s-au prăbușit, poate, pur și simplu, prin invenția unui nou instrument mai precis, pentru observarea cosmosului. Dar pseudo-oamenii de știință rar își dau osteneala să-și corecteze opiniile imperfecte.”

Hermann a tăcut și acum. Cuvintele prietenului aproape că l-au supărat, erau incomode pentru el. Aceste cuvinte trezeau întrebări în el, pe care ar fi preferat să le uite, decât să le rezolve. La ce bun meditatea și filozofarea, dacă viitorul îi surâdea roz! „Vom avea cerul pe pământ, iubitele”, spusese Lotte a lui, radiind de fericire, când el îi comunicase știrea bună. Firește, acolo fusese imediat și unul dintre aceia care le strică altora chef, și anume, bătrâna Hanne, care slujea la

aceiași stăpâni ca Lotte. „Dragi copii”, spusese ea, „nu uitați de Mântuitorul! Probabil că se poate trăi fără El, dar nu se poate muri fără El.”

Dar Lotte răspunsese numai râzând exuberant:

„Hannchen, nu cobi niciun necaz! Noi doi doar nu ne gândim la moarte.”

Câteva zile după discuția împărtășită, Hermann era deja la noul său loc de muncă, pe Rin, unde râul lat, maiestuos, trebuia să primească un pod uriaș. El privea de multe ori uimit cum masele de piatră și de fier erau aduse cu vehiculele și puse la locurile lor, după planuri bine gândite, de către toți oamenii aceia mici, care se învâlmăseau ca furnicile și cum din toată harababura de materiale, pilonii podului creșteau treptat.

Hermann admira toată opera omenească și iubea tot tactul asurzitor al muncii sale, răpăitul mașinilor de nituit, fluieratul strident al locomotivelor, graba oamenilor mereu ocupați; da, i se părea că fac parte din ea și înjurăturile, pe care nu arar le auzea aici. Numele lui Dumnezeu nu-L auzea aici în niciun fel. Nici nu-I simțea lipsa, deoarece credea că se descurcă și fără Dumnezeu. Ce ar mai exista, care să fi fost prea greu și prea mare pentru mintea omenească?

Era deja de mai mult timp la acel loc de muncă. Câștiga bine, economisea mult și între timp, Lotte a lui amenajase noua casă. Ziua nunții se apropia.

Și apoi s-a întâmplat.

Constructorul, Neuerburg, l-a chemat într-o zi, împreună cu alți muncitori, la montarea unei schele de fier grele. Ea a fost ridicată cu două macarale înainte să fie împinsă în pod. Atunci – deodată, în timp ce un strigăt se înălța din zeci de gâtlejuri, o macara s-a aplecat și s-a repezit în jos, în apele râului; schela a urmat-o cu un zgomot cumplit și a smuls o parte a echipei cu ea în adânc.

Douăzeci de oameni au fost smulși, chiar și Hermann. Într-adevăr, el și alții au fost salvați din apă, dar doisprezece dintre ei au trebuit să fie duși la spital grav răniți. Lui Hermann, un picior i-a fost complet zdrobit, încât a trebuit să-i fie amputat. Era un infirm.

Zăcea în patul său complet distrus, a trebuit să se gândească la prietenul său, Herbert, și la cuvintele sale serioase. Dar numai amărăciune adâncă se înălța la aceasta în inima sa. Ce va spune Herbert acum? Tot lui Dumnezeu avea a-I datora această nenorocire? Ce dur, ce crâncen atunci, să-i distrugă astfel fericirea!

Și-a îngropat fața în perne și – plângea.

Dar atunci a răsunat lângă patul său un glas vioi. Cineva îl mângâia delicat pe păr. A privit în sus. Lotte stătea lângă el.

„Dar de ce este Hermann al meu așa de trist? Ești o imagine a jalei”, a spus ea veselă.

„Dar știi ce s-a întâmplat? Mi-au amputat piciorul.”

Iar își ținea mâinile la față și hohotea, ca și când totul era pierdut.

„Dar, Herman”, a spus Lotte domol. „Sigur că este rău, foarte rău. Dar faptul acesta nu trebuie să ne tulbure fericirea. Medicul spune că probabil în trei săptămâni poți fi lăsat să pleci. Atunci te voi îngriji până vei fi sănătos. Pentru piciorul pierdut primești unul artificial, cu care te vei obișnui repede. Ne vom iubi de două ori mai mul și vom fi fericiți.”

La aceste cuvinte, curajoasa Lotte îl privea cu ochi strălucitori, încât lui i s-a deschis inima. Ah, da, totul nu era chiar așa de rău.

După ce prietenul Herbert l-a vizitat în zilele următoare, toate impresiile mai întunecate trecuseră. Herbert a plecat trist de acolo.

Dar Hermann număra orele până la externarea sa. În propriul său cămin, cu iubita lui soție, spera să poată să uite tot acest accident îngrozitor. În ziua nunții putea să meargă la biserică cu ajutorul a două bastoane; dar se mira cât de șubred devenise într-un timp așa de scurt.

Când Herbert i-a urat fericire cu cuvinte emoționante, el a văzut lacrimi în ochii tânărului soț. Aceasta i-a dat curaj să spună:

„Cât de ușor ar fi putut să se sfârșească, Hermann! N-ar fi bine să vă luați proaspăta fericire din mâna lui Dumnezeu și să vă predați de tot Mântuitorului și Conducătorului Isus?”

Și preotul credincios a spus același lucru în cuvinte asemănătoare, ceea ce l-a surprins pe Hermann, deoarece el știa că prietenul lui mergea la o adunare creștină în loc de biserică și nu-l cunoștea pe preot.

Cu buna îngrijire a tinerei sale soții, accidentatul s-a refăcut curând. Lotte avea o fire așa de deschisă și o inimă așa de caldă! Oricând știa să găsească cuvântul potrivit. Piciorul s-a vindecat bine. Hermann a putut deja curând să-și prindă proteza¹ și chiar să meargă prin casă fără baston. Acum tânjea din nou după un loc de muncă. Dar unde să găsească așa ceva? Pensia pentru accident era destul de limitată, chiar și pentru mica gospodărie. În cele din urmă a reușit să găsească o ocupație potrivită pentru el, prin mijlocirea primarului. Nu departe de locuința lui se construia un terasament de cale ferată. Acolo a primit Hermann un loc de muncă. Treaba sa era să supravegheze distribuirea materialelor și să țină registrele de muncă. Cu toată inima a mers la noua sa activitate, bucuros să fie din nou un membru util al societății omenеști. Piciorul său se consolidase între timp așa, încât putea să meargă fără dificultăți de la o baracă la alta. Era devotat și harnic la postul său.

Într-o zi a avut treabă undeva, unde erau făcute lucrări de terasament. Continuu circulau până sus vagonete² pline cu pământ, în timp ce pe partea cealaltă, vagonetele se întorceau, coborând goale.

Atunci – un scrâșnet al pieselor de fier. Cuplajul unui vagonet se rupsesese. Celelalte vagonete încărcate au năvălit cu viteză înapoi pe șina îngustă. La curbă, unde stătea Hermann, vagonetul a sărit de pe șine, s-a răsturnat și l-a îngropat sub el pe tânărul bărbat.

A durat o vreme până când accidentatul a putut să fie eliberat. Când oamenii l-au culcat pe targă, l-au auzit șoptind:

„O nenorocire vine rar singură, dar – niciuna fără s-o fi îngăduit Dumnezeu.”

Dar apoi, bietul flăcău a căzut într-un leșin adânc. Tăcuți, cu capetele plecate, muncitorii l-au dus la spitalul situat cel mai aproape.

Chiar și medicul a fost cuprins de o milă cordială pentru accidentat, când a aflat că rănitul abia de curând a fost restabilit în urma unui alt accident. Celălalt picior era rupt și mai multe coaste erau deplasate una în alta.

De data aceasta, suferințele fizice ale lui Hermann treceau în planul secund față de cele prin care trecea lăuntric. El zăcea sub conștientizare zdrobită de a nu putea să fugă de un Dumnezeu sfânt. El simțea deslușit că Dumnezeu îl trântise ca să-i spună ceva.

¹ Înlocuitor pentru piciorul zdrobit.

² Vagon descoperit, pentru balast.

La rugămintea sa, sora i-a adus o Biblie. Când a deschis-o, șovăitor, ochii i-au căzut pe Iov 33: „Iată, toate acestea le lucrează Dumnezeu de două, de trei ori, cu omul, ca să-i întoarcă sufletul de la groapă, ca să fie luminat cu lumina celor vii.” (Versetele 29,30.)

O dată vorbise Dumnezeu deja cu el, fără ca el să fi luat în seamă, deoarece cuvintele prietenului său, Herbert, le nesocotise, cu toate că Dumnezeu a procedat îndurător cu el. Acum o făcea pentru a doua oară. Să persiste el pe calea aceasta a impertinenței?

Hermann citea cu o inimă care era plină de teama de Dumnezeu. Tot mai mult și mai mult îi devenea limpede că el nu fusese jucăria unei întâmplări oarbe și că fiecare nenorocire vine cu îngăduința lui Dumnezeu. La răsfoirea profețiilor Vechiului Testament, ochii i-au rămas fixați pe Amos 3.6: „Sau va fi vreun rău într-o cetate și să nu-l fi făcut DOMNUL?”

„O, Dumnezeule”, s-a rugat el, „fă-mă să recunosc prin această nouă nenorocire că nu pot să fug de Tine!”

În ziua următoare a venit soția sa. Femeia, așa de veselă de altfel, era complet distrusă de această nouă nenorocire.

Acum trebuia Hermann să fie mângâietorul și el a făcut-o ca unul care este plin de o îndepărtată speranță profundă.

Herbert Kraus a aflat vestea din ziar și deja în ziua următoare stătea lângă patul prietenului său.

„Ce, ai Biblia în mână?”, a fost întrebarea sa uimită.

Hermann a afirmat tăcut cu capul și a arătat pasajul cu degetul. Herbert a citit tare:

„«Tu mă ții strâns pe dinapoi și pe dinainte și Ți-ai pus mâna peste mine.»”

El și-a privit prietenul, i-a strâns mâna și l-a întrebat:

„Aceasta este acum convingerea ta, Hermann?”

„Da, este mâna lui Dumnezeu, cea care m-a adus aici. Acum trebuie, în sfârșit, să mă pun în ordine cu El. Biblia și conștiința mea îmi spun că așa fi fost pierdut, dacă așa fi murit.”

Herbert a luat din nou Biblia și a deschis la Iov 33, la capitolul pe care prietenul deja îl cunoștea.

„Uite ce scrie aici! Dumnezeu îi spune bietului Iov prin Elihu: «Vreau să te îndreptătesc». Elihu înseamnă «El este Dumnezeul meu». El este un prototip al lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Și noi suntem păcătoși înaintea lui Dumnezeu, tu și eu. Dumnezeu are cerințe drepte de la noi și noi nu le-am corespuns, și nici n-am fi putut, chiar dacă am fi încercat sincer. De aceea nu ne-a rămas nimic altceva decât judecata, după cum este scris: «Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata» (Evrei 9.27). Acest cuvânt rămâne adevărat, omul poate să-l accepte sau să-l nege.”

„Da, da”, a gemut Hermann. „Eu am încercat să contest chiar și un Dumnezeu personal; totuși, în adâncul inimii n-am reușit aceasta niciodată, iar acum stau înaintea Lui cu o vină dublă.”

I-au dat lacrimile. El s-a rușinat de ele, se simțea lipsit de bărbăție, dar a trebuit să plângă. Când un suflet omenesc a devenit conștient de vina sa înaintea Dumnezeului sfânt, atunci se frâng multe principii omenești.

„Hermann, prietene, ascultă acum ce spune Elihu Noului Testament:

«Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.» «Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine, și pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară.»” (Matei 11.28; Ioan 6.37).

Bolnavul a dat numai afirmativ din cap. Nu putea să vorbească.

Noaptea a fost îngrozitoare pentru Hermann. Trecutul stătea acuzator înaintea lui. Cât de batjocoritor vorbise la timpul său despre Dumnezeu! În lumina lui Dumnezeu se recunoștea ca om egocentric, mândru și arogant, care prin firea sa neînfrântă a eului său, Îl întristase pe Dumnezeu și pe oameni. Regretul său era profund și sincer. Cu ochii închiși, cu mâinile împreunate, el se ruga: „O, Dumnezeule, îndură-Te de mine, păcătosul!”

Și-a amintit istoria unei mari păcătoase. Ea a venit la Isus cu multe lacrimi. N-a rostit niciun cuvânt. Dar fapta ei vorbea mai tare decât cuvintele. Și ce i-a răspuns Isus? „Iertate sunt păcatele tale”, „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!” [Luca 7.48,50].

Atunci, un glas i-a șoptit auzibil în inimă: „Aceasta este și pentru tine!” Și el a spus DA acestui cuvânt. A împreunat din nou mâinile. Șoptitul buzelor sale era o rugăciune de mulțumire.

În ziua următoare, Lotte abia și-a recunoscut soțul complet transformat.

„Arăți de parcă ai fi câștigat lozul cel mare”, a spus ea.

Hermann și-a privit fericit tânăra soție și a citit apoi de pe o foaie, pe care Herbert i-o lăsase:

Un sorț plăcut mi-a căzut mie,
O moștenire am primit.
O, laudă, mulțumire Ție,
Tu, Doamne, Tu să fii slăvit!
Ales prin har, m-ai părtinit,
Și printre-ai Tăi m-ai socotit.

Lotte n-a spus nimic. Era emoționată, dar încă nu înțelegea nimic din cele petrecute. Totul era prea nou și prea minunat pentru ea.

Puțin mai târziu a venit Herbert. Cât de mare a fost bucuria sa când, în sfârșit, a putut să-și salute prietenul ca pe un copil fericit al lui Dumnezeu!

„Acum vom călători împreună, ca niște pelerini, pe calea îngustă spre cer. Aici pot veni și schilozii”, a spus bolnavul.

Și Herbert a putut să răspundă vesel:

„Domnul îi călăuzește pe toți.”

Lotte asculta tăcută. Mereu îi venea să se mire de uriașa transformare care se petrecuse așa, dintr-odată și pe neașteptate cu soțul ei.

„Și eu?”, a ieșit, în sfârșit, timid de pe buzele ei. „Nu vreți să mă luați cu voi? Vreau și eu să am ce aveți voi.”

Nu mult după aceea a devenit și Lotte Hallmann o creștină fericită.